

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області
Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____ від _____

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

м. Хмельницький

«28» лютого 2024 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області підполковник юстиції ПЩЕНКО Олег Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження №2202424000000029 від 21.02.2024 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111 та ч. 1 ст. 408 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

ЗЮБРИЦЬКОМУ Віктору Станіславовичу,
04.02.1983 року народження, уродженцю м. Хмельницький, громадянину України, зареєстрованому за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Севастопольська, буд. 17А, не судимому,

про те, що він підозрюється у:

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 111 КК України**;

- **дезертирстві**, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, а саме у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 408** (чинна до 01.07.2020) **КК України**.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Зюбрицький В.С.**

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і російська федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі Зюбрицький В.С.) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, захоплення чи

підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19.06.2003 № 964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково - бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не впливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витокі інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Згідно з вимогами ч. 12 ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», кожен громадянин України, вперше вступаючи на військову службу до Збройних Сил України, інших військових формувань, особисто складає Військову присягу на вірність Українському народу і скріплює її власноручним підписом.

Громадянин України Зюбрицький Віктор Станіславович, 04.02.1983 р.н., в період з 28 серпня 2000 року по 18 червня 2004 року проходив військову службу на посаді курсанта під час навчання спочатку на окремому факультеті внутрішніх військ МВС України при Національній академії прикордонних військ України та в подальшому на курсах внутрішніх військ МВС України Національної академії прикордонних військ України, де 08 жовтня 2000 року прийняв Військову присягу, відповідно до якої урочисто присягнув, вступаючи на військову службу, завжди бути вірним відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю. Зюбрицький В.С. присягнув виконувати свої обов'язки в інтересах співвітчизників, присягнув ніколи не зраджувати Українському народові.

За результатами навчання у вищезазначеному навчальному закладі Зюбрицький В.С. отримав військову кваліфікацію – офіцер військового управління тактичного рівня, військово-професійне спрямування – офіцер кінологічної служби, та первинне військове звання – лейтенант (наказ Голови ДПС України №190о/с від 18.06.2004).

В період з 18 червня по 22 липня 2004 року Зюбрицький В.С. перебував у розпорядженні командира військової частини А3007, а в період з 22 липня 2004 року по 15 вересня 2008 року проходив службу на посаді командира 1 навчального взводу 19 навчальної роти 7 навчального батальйону Навчального центру Внутрішніх військ МВС України. У вказаний період Зюбрицькому В.С. наказом Командувача Внутрішніх військ МВС України №34 о/с від 18.06.2006 присвоєно чергове військове звання старший лейтенант.

15 вересня 2008 року в порядку просування по службі Зюбрицького В.С. наказом Командувача Внутрішніх військ МВС України від 15.09.2008 №84о/с було відраджено для подальшого проходження служби у Кримське територіальне командування Внутрішніх військ МВС України та призначено на посаду начальника кінологічної служби Кримського територіальне командування Внутрішніх військ МВС України з дислокацією у м. Сімферополь, вул. Севастопольська, 17А, де останній проходив службу до березня 2014 року. У вказаний період Зюбрицькому В.С. наказами Командувача Внутрішніх військ МВС України №52 о/с від 18.06.2009 та №65 о/с від 16.06.2012 присвоєно чергові військові звання капітана та майора відповідно.

В той же час, впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи збройних сил та інших військових формувань рф, федеральної служби безпеки рф та представники влади рф,

на території рф вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи збройних сил рф, фсб рф та представники влади рф упродовж 2013 року на території рф розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей рф, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами рф і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості рф на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів рф у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян рф і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи збройних сил рф, фсб рф та представники влади рф, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України - Автономну Республіку

Крим

і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями збройних сил рф шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів збройних сил рф та інших військових формувань рф.

Постановою ради федерації федеральних зборів рф «Про використання збройних сил російської федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів безпеки життя громадян рф, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту зс рф, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 конституції рф надано згоду президенту рф на використання зс рф на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між рф та «Республікою Крим» про прийняття до рф «Республіки Крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням конституційного суду рф визнаний таким, що відповідає конституції рф, 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів держдума рф, а 21.03.2014 - рада федерації федеральних зборів рф.

21.03.2014 прийнятий федеральний конституційний закон рф № 6-ФКЗ, схвалений держдумою рф 20.03.2014 та радою федерації федеральних зборів рф 21.03.2014, яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до рф визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між рф та Республікою Крим про прийняття до рф Республіки Крим та утворення у складі рф нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до рф;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору між рф та «Республікою Крим» про прийняття до рф «Республіки Крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів зс рф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії рф.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності російської федерації за збройну агресію проти України», якими визнано рф державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та рф.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання рф державою-агресором, рф визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів зс рф через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання рф своїх військових формувань, дислокованих у Криму, для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь,

Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію російською федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація рф частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку рф цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами рф, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії рф, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У зв'язку з викладеним з 17.03.2014 в Україні настав особливий період.

За наведених обставин у лютому-березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час

озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань рф захопили та здійснили тимчасову окупацію м. Сімферополь АР Крим разом з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, іншими об'єктами життєдіяльності та інфраструктури.

Вказане захоплення відбулось унаслідок збройної агресії рф, а також злочинної діяльності окремих працівників державних та правоохоронних органів, зокрема начальника кінологічної служби Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України Зюбрицького В.С.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення, наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

26 березня 2014 року Міністерством внутрішніх справ України на виконання Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та Указу Президента України від 24.03.2014 № 339, видано наказ Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», згідно з яким підрозділи Внутрішніх військ МВС України на території АР Крим зобов'язані передислокувати особовий склад, техніку, обладнання та інше майно, що знаходиться на їх оснащенні, на материкову територію України.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу представники Внутрішніх військ МВС України самостійно та централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби у відповідних підрозділах на континентальній території України.

Всупереч викладеному, у період з 27 лютого по 04 квітня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, майор Зюбрицький В.С., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів збройних сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи представником спеціального військового формування держави із правоохоронними функціями, призначеного для захисту життя, здоров'я, прав, свобод і охоронюваних законом інтересів громадян, суспільства і держави, конституційного ладу, безпеки і суверенітету України від злочинних та інших протиправних посягань, обіймаючи посаду начальника кінологічної служби Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України, вирішив перейти на бік ворога в період збройного конфлікту, чим став на шлях злочинної діяльності за наступних обставин.

Так, в період 24 – 30 березня 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, на загальних зборах до всього особового складу Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України, в тому числі до майора Зюбрицького В.С., командуванням підрозділу було усно доведено вищезазначені обставини ситуації в АР Крим, вимоги Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», та про необхідність прийняття рішення кожним співробітником щодо дотримання Військової присяги на вірність Українському народові та необхідність передислокації особового складу підрозділу на материкову частину України.

Разом з цим, представниками окупаційних силових структур російської федерації, протягом лютого-березня 2014 року проводились зустрічі з представниками та особовим складом Внутрішніх військ МВС України в АР Крим, в тому числі Кримського територіального командування, з метою вербування особового складу Внутрішніх військ МВС України для переходу на службу в окупаційних органах т.зв. «національну гвардію Російської Федерації в Республіці Крим». В цей самий час керівництво Внутрішніх військ МВС України, та Кримського територіального командування ВВ МВС України щоденно проводили з особовим складом командування (в тому числі Зюбрицьким В.С.) профілактичні та роз'яснювальні бесіди щодо недопущення незаконних дій у вигляді переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, порушення Військової присяги на вірність українському народові, та вчинення державної зради, попереджаючи про кримінальну відповідальність за вчинення таких дій.

Однак, майор Зюбрицький В.С. наприкінці березня 2014 року, точної дати не встановлено, вирішив прийняти пропозицію невстановлених представників окупаційної влади російської федерації та вступив на службу у так зване «головне

управління росгвардії по республіці крим та м. Севастополлю», яке являється структурним підрозділом федеральних органів виконавчої влади російської федерації.

Таким чином, громадянин України, майор Зюбрицький В.С., будучи особою начальницького складу Внутрішніх військ МВС України, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань російської федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди бути вірним і відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю, в порушення ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України, ч. 12 ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України, за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Севастопольська, буд. 17А, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у:

- невиконанні наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», порушенні Військової присяги, неприбутті у визначене місце дислокації на материковій території України для продовження служби;

- виконанні процедури, законодавства та стандартів держави агресора, сприяння встановленню окупаційних державних органів та органів влади держави-агресора на тимчасово окупованих територіях України, при влаштуванні на службу до окупаційного «головного управління росгвардії по республіці крим та м. Севастополлю».

Продовжуючи свою злочинну діяльність, наприкінці березні 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, Зюбрицький В.С., будучи громадянином України та військовослужбовцем внутрішніх військ МВС України, маючи військове звання майор, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів продовжив перехід на бік ворога

шляхом укладання контракту про проходження служби в підрозділах т.зв. «військ національної гвардії російської федерації».

На завершення виконання злочинних намірів, спрямованих на вчинення державної зради, перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту у вигляді переходу на службу в органи «військ національної гвардії російської федерації», Зюбрицький В.С. в період березня – 04 квітня 2014 року оформив та подав передбачені законодавством російської федерації заяви та документи на отримання громадянства російської федерації, та 04.04.2014 отримав паспорт громадянина рф №68 14 824856.

У подальшому, протягом з квітня 2014 по 2017 рік, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Зюбрицький В.С., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, зокрема на території м. Сімферополь, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, здійснював свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючи обов'язки представника незаконного окупаційного правоохоронного органу т.зв. «головного управління росгвардії по республіці крим та м. Севастополю», а в період з 2017 року по 2019 рік, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Зюбрицький В.С., перебуваючи на території рф, зокрема на території н.п. Лебязе Ленінградської області, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, здійснював свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючи обов'язки представника правоохоронного органу рф, т.зв. «військ національної гвардії російської федерації» на посаді помічника начальника кінологічної служби 33 бригади оперативного призначення військ національної гвардії російської федерації (в/ч 3526, н.п. Лебязе Ломоносовського району Ленінградської обл., рф).

Таким чином, громадянин України Зюбрицький В.С., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим службовцям Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги формуванням російської федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

Зміст підозри Зюбрицького В.С. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Зюбрицький В.С. підозрюється у тому, що він, будучи особою начальницького складу Внутрішніх військ МВС України, займаючи посаду начальника кінологічної служби штабу Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань російської федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди бути вірним і відданим Українському народові, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, накази

командирів, неухильно додержуватися Конституції України та законів України, зберігати державну і військову таємницю, у порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 9, 11, 14, 16, 37 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України ст. ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись на території Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України, за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Севастопольська, буд. 17А, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, що виразилося у:

- невиконанні наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», Указу Президента України від 24.03.2014 № 339, Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», порушенні Військової присяги, неприбутті у визначене місце дислокації на материковій території України для продовження служби;

- виконанні процедури, законодавства та стандартів держави агресора, сприяння встановленню окупаційних державних органів та органів влади держави-агресора на тимчасово окупованих територіях України, при влаштуванні на службу до окупаційного «головного управління рогвардії по республіці крим та м. Севастополь».

Продовжуючи свою злочинну діяльність, наприкінці березні 2014 року, точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, Зюбрицький В.С., будучи громадянином України та військовослужбовцем Внутрішніх військ МВС України, маючи військове звання майор, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, з особистих мотивів, продовжив перехід на бік ворога шляхом укладання контракту про проходження служби в підрозділах т.зв. «військ національної гвардії російської федерації».

На завершення виконання злочинних намірів, спрямованих на вчинення державної зради, перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту у вигляді переходу на службу в органи національної гвардії російської федерації, Зюбрицький В.С. в період березня – 10 квітня 2014 року оформив та подав передбачені законодавством російської федерації заяви та документи на отримання громадянства російської федерації, та 04.04.2014 отримав паспорт громадянина рф №68 14 824856.

У подальшому, протягом з квітня 2014 по 2017 рік, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Зюбрицький В.С., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, зокрема на території м. Сімферополь, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим

на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, здійснював свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючи обов'язки представника незаконного окупаційного правоохоронного органу т.зв. «головного управління росгвардії по республіці крим та м. Севастополю», а в період з 2017 року по 2019 рік, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Зюбрицький В.С., перебуваючи на території рф, зокрема на території н.п. Лебязе Ленінградської області, продовжуючи вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, здійснював свою активну діяльність в інтересах ворога, виконуючи обов'язки представника правоохоронного органу рф, т.зв. «військ національної гвардії російської федерації» на посаді помічника начальника кінологічної служби 33 бригади оперативного призначення військ національної гвардії російської федерації (в/ч 3526, н.п. Лебязе Ломоносовського району Ленінградської обл., рф).

Таким чином, громадянин України Зюбрицький В.С., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим службовцям Кримського територіального командування внутрішніх військ МВС України, невиконання вимог Конституції України, Військової присяги, Статутів Збройних Сил України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України продовжував виконувати обов'язки щодо надання допомоги формуванням російської федерації в окупації АР Крим, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності та державній безпеці України.

Таким чином, Зюбрицький Віктор Станіславович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч.1 ст. 111 КК України.

Зміст підозри Зюбрицького В.С. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 408 (чинної до 01.07.2020) КК України.

Зюбрицький Віктор Станіславович підозрюється у тому, що в кінці зими – на початку весни 2014 року, точної дати не встановлено, будучи громадянином України, маючи військове звання «майор» та проходячи військову службу за контрактом осіб офіцерського складу на посаді начальника кінологічної служби штабу Кримського територіального командування Внутрішніх військ МВС України (військова частина 2222), яка дислокувалась за адресою: вул. Севастопольська, 17а, м. Сімферополь, АР Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями збройних сил російської федерації, в умовах збройного конфлікту, в порушення вимог ст.ст. 17, 65, 68 Конституції України, ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. ст. 1, 2, 3, 6, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, ст.ст. 2, 4, 6 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про

передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та наказу МВС України від 26.03.2014 №248 «Про передислокацію військових частин (підрозділів, установ) внутрішніх військ МВС України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони», діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, порушуючи військову дисципліну, з метою ухилитись від військової служби, маючи на меті перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, не з'явився на службу з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим у визначені пункти збору на континентальній території України з 26 березня до 15 липня 2014 року, залишившись на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, проводячи час на власний розсуд, не виконуючи обов'язки військової служби і ухиляючись від військової служби до 15 липня 2014 року, коли наказом командувача Національної гвардії України від 15.07.2014 № 50 о/с його було звільнено з військової служби у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем, відповідно до п. «И» ч. 6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Таким чином, **Зюбрицький Віктор Станіславович** підозрюється у тому, що він своїми вищеписаними діями, які виразились у дезертирстві, тобто в нез'явленні на службу з метою ухилитися від військової служби у разі переведення, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 408 КК України (чинної до 01.07.2020).

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

ПШЧЕНКО Олег Володимирович

ПОГОДЖЕНО
Прокурор відділу
процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Хмельницької обласної прокуратури

МУШИНСЬКИЙ Валерій Васильович

«28» лютого 2024 року

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Крім того, на всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Захисник _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив
Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

ПШЧЕНКО Олег Володимирович

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
у кримінальному провадженні №2202424000000029
Зюбрицького Віктора Станіславовича, 04.02.1983 року народження

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.
Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;
- знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, Міжнародного кримінального суду, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особа, взята під варту, зобов'язана:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав:

« ___ » лютого 2024 року

Пам'ятку вручив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Олег ПШЕНКО